

РЕШЕНИЕ

№ 307

гр. Варна , 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 13 СЪСТАВ в публично заседание на двадесет и трети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Сияна Геннадиева

при участието на секретаря Цветанка Ив. Кънева
като разгледа докладваното от Сияна Геннадиева Административно
наказателно дело № 20213110201909 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по жалба на „Претор“ ООД, против Наказателно постановление № 23-0000117, издадено на 18.02.2021г. от Директор на РД АА - гр. Варна, с което на дружеството е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 / три хиляди/лв. за нарушение и на основание чл.96г, ал.1, пр.2 от Закона за автомобилните превози.

Жалбата е подадена в срок, от надлежна страна, поради което като допустима е приета от съда за разглеждане.

С жалбата се изразява становище, че НП е неправилно и незаконосъобразно, приема се, че отразяването в НП, че процесният водач не отговаря на изискванията за психологическа годност е само правен извод, като се сочи. Твърди, че липсва описание на нарушението, с което е било ограничено правото на защита на нарушителя и изводът за извършено нарушение от дружеството е само правен, без да е подкрепен с доказателства. Визира се неправилно приложение на закона.

В съдебно заседание въззивното дружество се представлява, от процесуален представител, който моли НП да бъде отменено, както и да му бъдат присъдени разноски.

Процес. представител на въззиваемата страна не се явява.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

При извършена комплексна проверка на въззивното дружество от служители на ОО „АА“ Варна, сред които старши инспектор К., било установено, че на 31.05.2020г. в село Слънчево, обл.Варна лице по чл. 126 ал.1 от ЗДвП, притежаващо лиценз за Общността №2077 за международен обществен превоз на товари е допуснало водача Славимир Г. да управлява моторно превозно средство т.а. с ДК№ В1947ВК, собственост на въззивното дружество оборудвано с тахограф, с което е извършен обществен превоз на товари, с водач който не отговаря на изискванията на чл. чл.7а, ал.2, предл.3 от ЗАвП. Водачът бил без валидно удостоверение за психологическа годност издадено по реда на Наредбата по чл. 152 ал.1 т.2 от ЗДвП, след дата 11.05.2020г. Водачът придобил валидно удостоверение за психологическа годност на 11.06.2020г.

Въз основа на гореизложеното на бил съставен срещу въззивното дружество АУАН, в който било описано приетото за установено нарушение от дружеството превозвач, което квалифицирал по чл.96г, ал. 1, пр.2 от ЗАвП . Актът бил надлежно предявен и връчен на представляващия дружеството, който го подписал без възражения. В срока по чл.44 от ЗАНН не постъпили писмени възражения срещу АУАНН.

В законоустановения срок не били депозирани писмени възражения срещу съставения АУАН, поради което въз основа на материалите по преписката, АНО издал НП, предмет на настоящата въззивна проверка, като възприел изцяло фактическите констатации, изложени в акта, и на основание чл.96г, ал. 1, пр.2 от ЗАвП му наложил адм. наказание имуществена санкция в размер на 3000лв.

Тъй като страните не спорят по фактите по делото съда заличи от списъка на лицата за призоваване свид. К..

Съдът кредитира напълно и писмените материали по делото, тъй като същите са непротиворечиви по между си кореспондират с установената по делото фактическа обстановка.

Гореописаната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на всички събрани в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени, така и гласни, които са последователни, взаимно допълващи се и

безпротиворечиви и анализирани в съвкупност не налагат други фактически изводи.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваването му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган- Началника на Областен отдел „Автомобилна администрация” –гр.Варна, съгласно приетата по делото заповед , като АУАН също е съставен от компетентно лице- инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация” –гр.Варна.

В конкретния случай съдът намира, че при провеждането на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и издаденото въз основа на него НП са съставени в сроковете по чл.34,ал.1 и 3 от ЗАНН. и съдържат формалните всички изискуеми реквизити, предвидени в нормите на [чл. 42](#) и [чл. 57 от ЗАНН](#). Както в акта така и в НП са посочени дата и място на извършване на нарушението, обстоятелствата при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и нарушената законова норма. Налице е и пълно съответствие между фактическо и юридическо обвинение, които са формулирани пълно, точно и ясно. Процесното нарушение е индивидуализирано по начин, даващ възможност на жалбоподателя да разбере в извършването на точно какво нарушение е обвинен и по този начин адекватно да организира защитата си. На първо място следва да се посочи, че в АУАН и НП ясно е посочено извършеното от дружеството нарушение. Както в акта, така и в наказателното постановление са изложени конкретни факти, относно статута на наказаното дружество – превозвач, посочени са данни за издадения му лиценз и срока на действие на същия.

Ясно и категорично са посочени времето и мястото на извършване на нарушението. В конкретния случай АНО и актосъставителят са индивидуализирали неправомерното поведение – допускането до управление на товарен автомобил, с който е извършен превоз на товари от водач, който не отговаря на изискванията за психологическа годност, тъй като не притежава валидно удостоверение за такава годност след дата 11.05.2020г. превоза е осъществен на 31.05.2020г. Предвид горното съдът намира, че в АУАН и НП

са посочени всички данни, касаещи съставомерните признаци на нарушението, включително на кои изисквания съгласно нормата на чл.7, ал.2 от ЗДвП не отговаря водачът /за психологическа годност-липса на валидно удостоверение за психологическа годност/, по смисъла на Наредбата по чл.152, ал.1, т.2 от ЗДвП, поради което фактите, касаещи съставомерните признаци на нарушението за което е ангажирана отговорността на въззивното дружество, фигурират недвусмислено.

В конкретния случай органът се е позовал на разпоредбата на чл. 7а ал. 2 предп. трето от ЗАвП и чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Според първия текст, лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 126 ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Анализът на разпоредбата сочи на извод, че изискването вменено на превозвача да не допусне водач да управлява МПС без да отговаря на изискванията за психологическа отговорност, е разпоредено още в тази законова разпоредба. Нейният препращащ характер е безспорен, но в разпоредбите на упоменатите в чл. 7а ал. 2 от ЗАвП Наредби, са регламентирани изисквания, отнасящи се до водачите, а не до превозвача. Поради това, те в конкретния случай не следва да се съобразяват от АНО и съда, както счита въззивника. Достатъчно е, че в диспозицията на чл. 7а ал. 2 от закона изрично е упоменат видът на транспорта и лицето, което следва да понесе административнонаказателната отговорност в случаите, когато се установи, че негов водач осъществява транспорт без да отговаря на изискванията за психологическа годност.

Съгласно чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози, лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 126, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата. Задължението е въведено за дружествата-лицензирани превозвачи, установени на територията на Република България.

Съгласно съображение 9 от Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (преработена), транспонирана в Закона за движението по пътищата, видно от § 35, т.3 от последния, доказателство за наличие на съответствие на водачите на превозни средства, които се използват за транспорт на пътници или стоки с минималните стандарти за физическа и умствена годност за управление на превозно средство, следва да се предоставя, когато свидетелството се издава и периодично след това. А съгласно чл. 152, ал.1, т. 2, б. "б" от Закона за движението по пътищата, министърът на транспорта, информационните технологии и съобщенията определя изискванията за психологическа годност на водачите на моторни превозни средства и условията и реда за психологическото изследване на водачите, извършващи обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, както и на председателите на изпитни комисии.

В резултат от горните нормативни изисквания е приета Наредба № 36/10.05.2006 година за изискванията за психологическа годност и условията и реда за провеждане на психологическите изследвания на кандидати за придобиване на правоспособност за управление на МПС и т.н Съгласно чл. 1, ал. 1, т. 4 с нея се определят изискванията за психологическа годност и условията и редът за провеждане на психологическите изследвания на: 4. водачите на автомобили за обществен превоз на пътници или товари; А според чл. 1, ал. 2 от Наредбата, изследвания за психологическа годност на водачи на МПС могат да се извършват и извън случаите по ал. 1 при постъпване на работа или при други случаи по искане на работодателя на водача. Последната норма е в пряка връзка със задължението на лицензираните превозвачи по чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и за психологическа годност, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

Действително, Директива № 2006/126/ЕО урежда взаимното признаване на СУМПС, издадени от държавите – членки (чл. 2, § 1), но в случая задължителното изискване водачите на автомобили за обществен превоз на

пътници или товари да имат издадено удостоверение за психологическа годност по чл. 7а, ал. 2 от Закона за автомобилните превози е спрямо лицензирания превозвач, който ги е наел, т.е. въззивника, и това е видно от текста на нормата, а не спрямо водача.

Съгласно чл.7а, ал.2, пр.3 от ЗАвП лицензираните превозвачи и лицата, извършващи превози за собствена сметка, могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за психологическа годност, определени с наредбите по чл.7, ал.3 и чл.12б, ал.1 от този закон и чл.152, ал.1, т.2 от ЗДвП. В случая въззивникът в нарушение на това задължение е допуснал общественят превоз на товари да се извърши от водач, който към момента не е имал валидно удостоверение за психологическа годност, което да удостовери, че отговаря на изискванията за психологическа годност, с което е извършил нарушение на чл.96г, ал.1, предл.2 от ЗАвП.

Съгласно чл. 96г, ал. 1 от ЗАвтП, който назначи на работа или допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, се наказва с глоба или имуществена санкция в размер 3000 лв.

Няма спор между страните, че водача Г. и извършил обществен превоз на стоки с превозвач въззивното дружество. Това е установено от тахографски лист и пътен лист от 31.05.2020 г. Наказанието е наложено за допускане от страна на въззивното дружество водачът да извърши превоз без да притежава карта за квалификация за водача.

Седалището и адресът на управление на въззивното дружество е в с.Слънчево, обл. Варна. Видно от пътния лист от 31.05.2020г. същия е издаден в с.Слънчево, обл. Варна от името на "Претор" ООД. Допустителството за извършване на превоз е извършено в с.Слънчево, обл. Варна, където е седалището и адреса на управление на наказаното дружество. Това, че превозът е извършен извън територията на населеното място не установява промяна на адреса на управление на дружеството, от където да е извършено допускане извършване на превоз с водач Славимир Г.. Правилно АНО е установил, че нарушението е извършено на 31.05.2020г. в с.Слънчево,

обл. Варна, което обуславя отговорност за наказаното дружество на основание чл. 96г, ал. 1 пр. 2 от ЗАвтП.

Деянието не е маловажен случай, поради това, че липсата на нужната квалификация на водача, която се удостоверява с карта, би създала предпоставки за застрашаване живота и здравето на неограничен брой лица - участници в движението.

Изложеното твърдение, че в посочения период не са работели психологическите лаборатории не е факт изключващ съставомерността на деянието.

След преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съдът счита, че правилно е приложен материалния закон по следните съображения:

Не е спорно между страните, че жалбоподателят въззивното дружество е "превозвач" по смисъла на § 1, т.5 от ЗАВП доколкото същият в качеството си на юридическо лице, регистрирано като търговец – ООД, извършва обществен превоз на товари с помощта на превозни средства, предназначени за тази цел. Не е спорно между страните и че дружеството-превозвач, притежава лиценз на Общността № 2077 за превоз на товари.

Съгласно чл. 7а, ал.2, пр.3 от ЗАВП, лицензираните превозвачи могат да осъществяват превоз на пътници и товари само с водачи, които отговарят на изискванията за минимална възраст, правоспособност за управление на моторни превозни средства от съответната категория и **за психологическа годност**, определени с наредбите по чл. 7, ал. 3 и чл. 12б, ал. 1 от този закон и чл. 152, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата.

В съответствие с описаните факти и обстоятелства в АУАН и в НП е отчетено, че процесното НП е издадено на дружеството, в качеството му на регистрирано лице, осъществяващо дейност по обществен превоз на товари за това, че е допуснало да се извършва дейност по обществен превоз на товари от конкретния водач, който не е отговарял на изискванията за психологическа годност по смисъла на Наредбата по чл. 152, ал.1, т.2 от ЗДвП, тъй като не притежавал валидно удостоверение за психологическа годност, каквото изискване е предвидено в подзаконовите нормативни актове по прилагането на ЗАвтП.

Предвид горното съдът намира, че дружеството правилно е санкционирано именно по чл.96г, ал.1, пр.2 от ЗАвП т.к. именно този текст предвижда санкция в абсолютен размер от 3000 лв. за превозвач, който допусне водач, който не отговаря на някое от изискванията, определени с този закон и с подзаконовите нормативни актове по прилагането му, да управлява превозно средство за обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници или товари, като съдът не споделя възраженията, че приложената санкционна норма не визира правило за поведение и цитирането ѝ е ограничило правото на защита на нарушителя. Наложеното административно наказание е в абсолютен размер, предвиден от санкционната норма, поради което съдът го намира за справедливо и е лишен от възможност да го ревизира.

По направеното искане от страна на АНО за присъждане на разноски по делото, съдът следва да отхвърли същото тъй като по делото АНО не е бил представляван от процесуален представител.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-0000117, издадено на 18.02.2021г. от Директор на РД „АА“ - гр. Варна, с което на „Претор“ ООД, е било наложено адм. наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 / три хиляди/лв. за нарушение и на основание чл.96г, ал.1, пр.2 от Закона за автомобилните превози.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд- Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____